

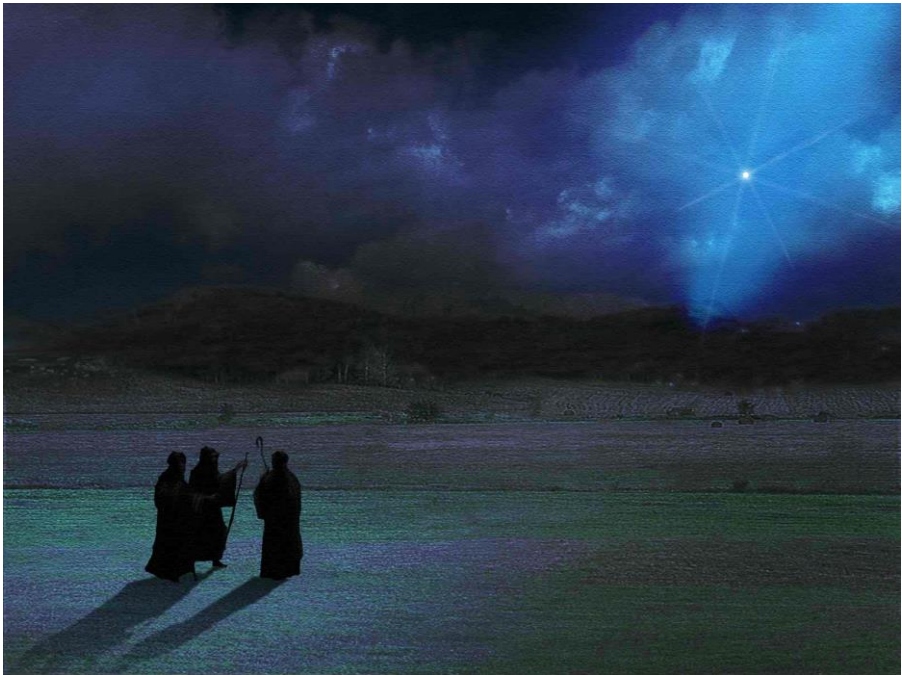
# BUTLLETÍ DE L'ORDE FRANCISCÀ SEGLAR DE CATALUNYA

Any 22 15 gener 2017 núm. 197

[ofscat.jimdo.com](http://ofscat.jimdo.com)

[ofspompeia@hotmail.es](mailto:ofspompeia@hotmail.es)

---



**Sabem quan hem de ser Reis Mags?**

## MUJER FRANCISCANA DE FE

Llegamos a este país sin un plan, regalamos todo lo que materialmente poseíamos, no vendimos nada..., esa fue la primera demostración para mi vida de que podemos vivir y ser felices despojándonos de todas las cosas materiales. Así, como San Francisco se despojó de todo lo material. Así fue como me di cuenta de que dando es como recibimos, porque al llegar aquí no nos ha faltado nada.

Creo que de esa manera Dios me ha ido mostrando el camino para convertirme en Franciscana Terciaria. El dar, el despojarnos, el servir, el ayudar y ofrecer nuestra casa como un lugar para vivir a todo el que lo necesite. Y ver cómo todo lo que hay en nuestro hogar, sobre todo los alimentos, sobreabundan para todos los que vivimos y los que nos visitan.

Hemos dado sin límites, sin negarnos a ayudar al necesitado, y hemos comprobado que ahora somos más felices que antes, Dios es nuestro proveedor, hemos dependido de Él absolutamente en estos 6 años de vivir en este país.

Cada etapa de mi vida ha aportado diferentes motivos para sentirme feliz y agradecida, pero en esta etapa me siento muy afortunada y trato de levantarme cada día con un propósito en mi vida y muy agradecida a Dios. Nunca hemos pensado que no tenemos porque ayudamos; al contrario, estoy convencida que **tenemos porque compartimos**. Pero lo maravilloso es que tenemos cosas que no son materiales y que son más valiosas que todos los tesoros juntos: tenemos paz, amor, felicidad y un corazón siempre dispuesto a ayudar y servir.

Patricia González Cobos

## RECÉS D'ADVENT

Entre Vilobí i Santa Coloma de Farners, envoltat de camps i boscos, hi ha un racó de pau on us esperen les filles de Santa Clara. La comunitat ens obrí de nou les portes de l'hostatgeria, i el cor, per acollir el recés d'advent 2016 de l'Orde Franciscà Seglar.

Els dies 9, 10 i 11 de desembre ens trobarem germanes i germans de Barcelona, Lleida, Sabadell, Granollers i Igualada per preparar-nos pel Nadal i compartir reflexió, sota el guiatge de fra Agustí Boada ofm, a l'entorn del tema "Greccio contra La Verna".

S'arriba al convent pel camí de Vilobí a “La Fraternitat”, que així és com es coneix la casa (<http://www.clarisas.cat/>). Uns quants hi férem cap divendres a la nit. Càlida acollida malgrat les hores i els tràngols (aquella mateixa setmana havia mort sor Concepció).

Ens distribuïrem per les habitacions de l'hostatgeria, sopàrem i férem una mica de tertúlia revisant la planificació del dia següent. Dissabte varen arribar la resta de germanes i germans. Compartírem laudes i missa amb la comunitat i, després de pujar a esmorzar, tinguérem la primera sessió.



Fra Agustí va comentar que no acostuma a dirigir recessos i que, com Moisès, ell no sap parlar... Potser no, però sap fer pensar. La primera sessió del matí la vam dedicar precisament a la necessitat de pensar en la nostra fe. Pensar en el que creiem i pensar perquè ho creiem. Redescobrir de nou la trobada amb Aquell a qui Francesc va oferir-se totalment. Ell, en l'oració davant del Crist de Sant Damià, comença demanant llum per a les tenebres del cor, invoca les virtuts teològals i conclou amb la petició de sentit i enteniment (seny i coneixement) per fer la seva voluntat.

Malauradament les persones no estem acostumades a dirigir la mirada cap al nostre interior, a fer introspecció. No és fàcil tancar els ulls i començar a pensar. Necessitem temps i tranquil·litat i el dia a dia no ens ofereix ocasions. Un recés en canvi, és una bon moment.

El primer que hem de fer per orientar-nos és saber on estem. Possiblement no arribarem a des-seccionar l'ànima amb la precisió de Sant Bonaventura, però ens aproparem a nosaltres mateixos i a Déu.

En la vida ordinària pensem poc les coses. No és criticable. Pensar no és de tothom però tothom té dret a pensar. I hem d'exercir aquest dret amb llibertat i eines suficients per fer-ho amb criteri.

D'una banda, és important recolzar-nos en algú que ens mereixi confiança, algú a qui donem autoritat. De l'altra, ens cal fomentar el desig de saber. Hem de ser crítics fins i tot amb allò que hem rebut, amb allò que considerem indubtable... És l'única manera de fer-nos-ho veritablement nostre.

Per adquirir criteri no podem atorgar la nostra confiança cega. L'autoritat que donem als altres ens evita maldecaps i esforços inútils però a vegades no ens fa bé. Avui, en la societat de la informació, correm encara més risc de que ens "colin gols"... Confitem massa en les receptes. No tenim ganes de saber. Donem per fet que tot és sempre el mateix, estem de tornada... (què ens han d'explicar a nosaltres, terciaris, de Sant Francesc!).

Per fer aquest procés però, necessitem pau d'esperit: en plena crisi no es poden prendre decisions. I també necessitem capacitat de sorprendre'ns. Aristòtil ja deia que si no som capaços de sorprendre'ns per les coses que tenim al voltant no serem capaços d'aprendre. I no hem d'oblidar que Déu ens sorprèn sempre...

També hem de ser prou sincers i conscients per saber què és el que no entenem de les coses. Hem de voler utilitzar el coneixement rebut amb llibertat d'esperit i sempre ens hem de preguntar per la veritat de les coses (el que hem pensat està bé o malament?).

Adonem-nos que no es coneix res si abans no es desitja. Som dones i homes de desig. Els cristians, però, no podem supeditar l'amor al coneixement. Primer hem d'estimar. A vegades, tenim la idea que el coneixement ens assegura alguna cosa i no és així.

Igual que estimar, conèixer i aprendre és un esforç que ha de fer cada generació. Aprendre a llegir i aprendre el que es llegeix. Hem de repensar les nostres arrels i els nostres valors per treure'n els superflus i ressituar en el centre els que ens facin més fe-

liços. Si els valors franciscans no ens fan més feliços, els podem llençar tots.

Preguntem-nos: Quin Sant Francesc presentem avui?. El que explicaven al segle XIX? O el que hem fet nostre? Tenim dret al “nostre” Sant Francesc.

Aquesta primera sessió anà seguida d'un torn de preguntes i un temps de reflexió i posada en comú sobre tres paraules: camí - quins són els nostres motius per caminar?-, veritat - què era la veritat per Sant Francesc, què és per nosaltres?- i vida - què li produïa goig a Sant Francesc i què ens en produeix a nosaltres?-.

Al migdia, hora de dinar, magníficament atesos per les germanes clarisses.

A la tarda, una nova sessió començant a l'entorn de l'universal i el singular. És difícil pensar en singular sense establir categories. Però ens hem d'adonar que la manera com ens referim a les coses, com les “diem” o categoritzem, afecta a la nostra manera d'entendre-les i conèixer-les.

En l'època de Sant Francesc, per exemple, comencen a aparèixer els cognoms (Joan Bernardone). La pèrdua de la identitat de les persones a les ciutats provoca una defensa de la singularitat. Pel nostre sant, l'universal mai no ens pot fer perdre de vista el singular. És important el cristianisme però són molt més importants els cristians. Ell defensa la germandat universal però atorga a tot una concreció: arbres que fan bosc, individus que formen veïnatge... Els homes no podem buscar Déu en solitari però hem de fer-ne la trobada individualment, en el nostre interior. I trobar-lo ens fa entendre que no hi ha goig sense els altres.

L'home antic coneixia els extrems i se'n mantenia lluny. De res massa, com diu la regla de Sant Benet. Es volia tenir un món ordenat, amb un sistema que assegurava tota la vida. Això es trenca en temps de Sant Francesc i s'exacerba avui. L'home modern vol ser lliure, vol ser infinit en les seves possibilitats. No acceptem ni la nostra condició física. És l'home que vol massa i en l'excés d'autosatisfacció es torna Nietzsche.

Finalment, per meditar entre Greccio i La Verna, entre el Naixement i la Passió. Sense amor i sense pecat Déu no s'hauria encarnat. Però si insistim massa en la Passió, si donem massa categoria al mal d'aquest món, el fem semblant a Déu i això no pot

ser ja que precisament Crist ha vençut la mort, ha vençut el mal...

Per tant, Greccio, l'encarnació, té més categoria. Tot i que no podem entendre una cosa sense l'altra hi ha motius per preferir el Naixement a la Passió.

Abans de vespres gaudírem de la història de fra Ginebre i el porquet, seguida d'un nou torn de preguntes i una altra estona de reflexió.

I a la nit poguérem compartir un sopar anticipat de Nadal, amb cants acompanyats de guitarra i pandereta a la sobretaula, junt amb algunes germanes de la comunitat.

Les clarisses ens obsequiaren amb uns llantions en forma d'estel que ens comprometérem a encendre el dia d'Any Nou, tot pregant per la Pau.

Tot i que el recés continuà fins diumenge al migdia, uns quants grups vam haver d'acomiar-nos abans, després de desitjar-nos molt bones festes. Amb el cor ple i moltes ganes de tornar-hi.

Xavier Lluch

## **“No tingueu por”**

A les nostres terres d'Occident estem com submergits en un ambient de por: la crisi, la reducció d'ingressos, els populismes, el racisme... Però, sense desmerèixer la gravetat d'aquestes temes, no us sembla que aquesta por té un origen més profund? La manca de sentit de la vida, la buidor, l'absència de transcendència... Voleu dir que aquesta por no té un origen religiós, per defecte?

En el fons, l'origen dels nostres mals està en no creure en una vida més enllà de la mort, no creure en Déu. Perquè si Déu és amb nosaltres, què més pot passar-nos de tan terrible en aquest món? (Rm 8, 35-37)

Els màrtirs de la primèria del Cristianisme, amb la seva serenitat davant del suplici, testimoniaven una gran fe en la vida eterna. Potser avui ens toca als cristians mostrar amb la nostra actitud que hi ha una “altra vida” més plena, més joiosa més enllà de la mort, que ens dóna serenitat, esperança i sentit enmig de les pro-

ves. Tenim com a penyora el testimoni del Ressuscitat als apòstols: “No tingueu por!”.

Fra Josep Manuel Vallejo, ofmcap

## **PARADOXES DE LA VIDA... FRANCISCANA**

No, no sóc tan original com per caure-hi per mi mateix. Algú m'ho va fer veure, doncs la meva subtileza de la qual en presumeixo algunes vegades, en aquest cas no va arribar a tant. I justament es tracta de l'Octava de Nadal.

Acabem de celebrar, amb tot el goig del món, el naixement de Jesús. Déu s'ha fet home i no se n'ha estat, de voler viure-ho com a tal, però... Heu seguit el calendari litúrgic? Potser millor dit, heu seguit el santoral? Perquè el missatge del Nadal, en la seva aparent senzillesa, no deixava de tenir els seus preus que cal pagar. Josep i Maria apareixen com una gent sense sostre i la falta d'hostalatge segueix sent encara molt dura; la cova continua essent una cova, el part segueix sent, hores d'ara, un part... i, en definitiva, al següent dia de la celebració del naixement de nostre Senyor, la litúrgia cristiana commemora el primer màrtir de la seva història, Sant Esteve, que fou apedregat per la seva paraula lliure.

I aquesta mateixa litúrgia cristiana, tan joiosa tres dies abans, celebrarà, tres dies després, l'assassinat de tots els innocents, un horrible i horrorós tret del nostre món, aquest món que ha volgut visitar Déu essent un de nosaltres: els innumerables innocents víctimes de les passions dels poderosos i de l'avarícia dels sumament rics. Avui per avui, aquesta situació té el seu paral·lelisme escandalós amb la succeïda aleshores. Es persegueix l'innocent. Es mata a innocents i matant els innocents potser s'està eradicant de la terra la mateixa innocència. El problema no està en la mort d'un innocent, fet escandalós, repulsiu, i humanament fastigós i repudiable, l'abast de la qüestió no és aquesta; la cosa està en que la pretesa mort de l'innocent ha comportat l'assassinat de la innocència. Fa pensar aleshores com si, en entrar Déu a ser partícip de la nostra història humana, aquesta no

canviarà ni es convertirà en un compte de fades, si no que segueix com sempre, essent la nostra dura i cruel història.

No, no us vull amargar les Festes, ni moltíssim menys; però ací és on vull integrar quelcom al nostre Greccio tan tendre i entranyable, tan gran i tan petit a l'hora, una altra paradoxa i aquesta és possible perquè així de gran i així de petit només pot ser-ho Déu, precisament perquè és Déu. Sí, vull integrar aquella frase espontània que ha esdevingut una màxima del franciscanisme que impregna la nostra ànima: "Comencem de nou, germans, que fins ara poca cosa hem fet".

El Nadal és un inici, si és que em permeteu l'expressió, o pot ser, més que un inici: en Francesc el Nadal és una manera de ser i de fer. Però és una experiència de vida feta en un, fins aleshores, ignot poblet d'un recòndit racó de la Península Itàlica, que tingué lloc en el mes de desembre de 1223, i paradoxes de la vida, nou mesos després, el temps d'una gestació, tota aquella experiència de vida passa per La Verna. I és curiós que coincideixi amb el temps d'una gestació, com si Francesc és regenerés com a criatura una altra volta. Francesc es reinventa cada cop que asaboreix un per un els misteris de l'Evangelí. I és el mateix Francesc qui vol viure en el seu cor l'emoció de veure com ha estat possible la vinguda de Déu en una realitat el més semblant possible al succeït a Betlhem, i és Francesc qui també vol sentir en el seu cor tot l'amor que abrandà el cor de Jesús en el paroxisme del seu amor, i perdoneu-me la redundància però se'm fa ineludible. A La Verna ho aconseguí.

I és que després, un any més tard, cova en el seu cor el "Càntic de les Criatures". Un fet experiencial com ho fou tota la seva vida.

I a nosaltres... què ens queda? Viure en la paradoxa permanent, entre Greccio i La Verna, l'esperit del "Càntic del Germà Sol". L'oda més formosa mai més escrita a la bellesa de la vida incloent-hi la Mort com a germana (nova paradoxa; ja no sé quantes hi van i encara en queden). Una bellesa que a voltes sembla



entrar en contradicció amb l'Octava de Nadal. Una altra paradoxa. Perquè a més us recordo que després de Sant Esteve celebrem la festa de Sant Joan Evangelista, desterrat a l'illa de Patmos i quasi enterrat en vida conseqüència de la seva fidelitat a Crist, sort que pogué morir a Efes; i el dia 29 fem memòria de Sant Tomas Becket, un altre que per ser fidel al Crist va vessar la pròpia sang.

Au! Comencen de nou, germans, que fins ara ben poca cosa hem fet.

Fra Joaquim Recasens, ofm

***Místics i sants  
franciscans.  
Els bojós de Déu***  
**TROBADA**  
**FRATERNAL**  
**14 de gener de 2017**  
**Pompeia Grups**  
***Riera de Sant Miquel 1 bis***

# MÍSTICS I SANTS FRANCISCANS.

## ELS BOJOS DE DÉU

10:00 h **Pregària**

10:15 h **Ponència:**

**“Bojos de Déu. Els sants franciscans”**

*Fra Lluís Arrom*

11:00 h Aproximació a:

**Santa Elisabeth d’Hongria:** *Enric Emo*

**Sant Bonaventura:** *Fra Jacint Duran*

**Fra Eloi de Bianya i companys:** *Fra Eduard Rey*

**Fra Pere Vila:** *Fra Mateu Sanclimens*

12:00 h **Descans**

12:30 h Experiència d’acompanyament a dones en situació d’exclusió social:

**“El lloc de la Dona”** *Maria del Mar Galceran*

13:15 h **Eucaristia a la Cripta**

14:00 h **Dinar**

Cal avisar la **Sra. Lídia Tel. 93 416 18 12**

(de dilluns a divendres de **16 h a 19:30 h**). Preu: 12 €

16:00 h **Cinefòrum:**

**“Un hombre para la eternidad”** (La vida de sant Thomas More). Presenta *Anna Casas*.

***Està previst servei de guarderia,  
cal avisar amb temps.***

2016 12 26

Ahir, tot esperant l'hora de dinar, em vaig decidir a mirar una carpeta plena de papers que feia dies sentia curiositat de saber què hi guardava. Hi havia escrits meus, notes de conferències, programes d'activitats,... naturalment, coses per guardar i altres notes que ni jo mateix sabia a què responien. Bé, vaig anar triant, concretament, llegint i estripant fins que un text em va fer aturar i reflexionar: unes notes d'una xerrada de fra Vicenç a uns pelegrinatges fets a Assís durant l'estiu de 2014. Potser ja he escrit sobre aquest tema, però no ho recordo, de tota manera la reflexió serà de dos anys més tard i comparar-ho pot ser interessant. En tot cas ja m'ho direu.

Som-hi. Fra Vicenç ens va comentar que els cristians som forasters i pelegrins fins arribar a l'indret en què viurem en un nivell superior. La vida del pelegrí és dura i el que primer ha d'aprendre el caminant és adaptar-se al camí, prou que fa baixades, però per arribar al més amunt cal pujar. I pujar costa. També el camí, a vegades, ens obliga a aturar-nos perquè estem cansats i hem de descansar i, millor encara, deixar-nos descansar bé per poder seguir. Però el camí ens pot comminar a plantar arrels i si convé tornar-nos sedentaris, per uns temps, o és que se'ns ha obert una altra ruta, per acollir germans-Cristos que trobem pel camí; germans que en el seu peregrinar precisen el recolzament, el confort, el descans vora l'aigua i que el Senyor envia a la nostra vora. Llavors el camí s'atura i ens hem de convertir en mares i pares.

I certament, quan en el nostre caminar pel món trobem a Crist, primer hem de fer de mares/pares atentes i sol·lícites, més tard vindran altres coses. L'esforç de saber interpretar el nostre paper és un treball que mai no hem de refusar. Potser es tracta de ser ara Marta i ara Maria, quan trobem Jesús pel camí. Però ara és diferent.

Som peregrins i forasters a la recerca de Jesús. Estem en una via que ens ha de dur a l'establia. Aquest dies anem a tret segur. El trobarem. Com a la Quaresma. Seguim l'estrella, ara que el realisme màgic no està de moda, seguim l'estrella encara que no la vegem, perquè com a bona estrella apareix i desapareix. El camí ara ens demana no només avançar un peu davant de l'altre, ara ens demana creure, el què, no ho sabem, però sabem que trobarem, i el que trobarem ens omplirà de joia. Oblidem els dubtes de Rabadà, perquè Jesús hi és i ens hi espera. Ell ens espera, ens espera amb les mans buides i el cor ple.

Perquè el camí del Pessebre també fa pujada i només hi arriben els lleugers d'equipatge. Els qui porten el que no cal, ho abandonen pel camí o no hi arriben. Com els refugiats, pobres.

Cal tenir íntima necessitat de dir al Nen perdó i gràcies, amb amor, il·lusió i joia. Amb les dues mans lliures per ajudar arribar a l'establia aquells que encara van carregats d'equipatge.

Un somriure de Jesús els farà donar a qui ho vulgui les sobralles materials. Segur que per Quaresma pujaran al Calvari més lleugers.

**Carles Fontanals**

## AGENDA

*(D'acord amb les dades facilitades per les Fraternitats)*

**Dilluns 2 de gener**, 18h. Pregària a Pompeia–Grups, Riera Sant Miquel, 1 bis. Barcelona

**Divendres 6 de gener**, Reis.

**Diumenge 8 de gener**, 2on. Diumenge

**Dimarts 10 de gener**, 19,30h. Nova obra de misericòrdia espiritual : Contemplació agraïda del món, per les Franciscanes de la Mare del Diví Pastor, a Plaça Universitat, 2, Barcelona.

**Dissabte 14 de gener**, Trobada Fraternal, Programa detallat a l'interior.

**Diumenge 15 de gener**, 3er. Diumenge.

**Fraternitat d'Arenys de Mar**, 9h. Pregària a la Capella del Santíssim, 9,15h Assemblea, 11h Eucaristia.

**Diumenge 22 de gener**, 4rt. diumenge.

**Fraternitat de Granollers**, 10h. Acollida, 10,30h “Fraternitat nacional” per Manolo Sánchez ofs, 12,30h. Eucaristia, 14h dinar de germanor.



**Es prega a les fraternitats que facin arribar els seus programes per poder-los posar a l'agenda.**

Redacció: Pompeia-Grups, Riera de Sant Miquel, 1 bis, Barcelona 08006, Tel. 93 217 41 08.